

Байдари

Леся Українка

Дорога довга. Чагарі, долини,
На небі палкому ніде ні хмари.
Ми їдемо, спочинку ні хвилини.

Коли зненацька чую: "Ось Байдари!"
Дивлюся: брама, сиві дві скеліни...
О, що се? Чудо чи потужні чари?

Немов заслона впала і відкрила
Натури дивні, краснії дари,
Що досі від людських очей ховались.

Щоб тут жити, треба мати крила!
Вже люди, певне, від тії пори
Тут не живуть, як з раєм попрощались.

Мов невидимая рука тут положила
Границею отсїї дві гори,
Що високо до неба поздіймались.

Один зелений бескид, другий – темний.
Здалека море хвилі золотії
Шле, наче провість волі і надії...

Чи се той світ, загублений, таємний,
Забутий незабутній рай надземний,
Що так давно шукають наші мрії?..